

## Bohuslava Slobodová

Naše pamětnice se jmenuje Bohuslava Slobodová, rozená Hnátová. Narodila se 5. 4. 1934 v Malých Žernosekách, v okrese Litoměřice, do statkářské rodiny, kterou kromě ní tvořili rodiče a bratr, druhý bratr zemřel předtím, než se narodila.

Ve čtyřech letech, kdy Němci zabrali Sudety, se musela odstěhovat za tetami učitelkami do Berouna. Navzdory jejich přísné výchově s nimi měla dobrý vztah.

Když začala druhá světová válka, bylo jí pět let. Moc tomu nerozuměla, ale věděla, že panovala hrozná atmosféra, její otec při první mobilizaci narukoval jako pěšák. Roku 1942 jim byl Němci zabrán statek, a tak její rodiče prodali věci, odstěhovali se a začali sedlačit v Králově Dvoře. Po skončení války se rodiče opět vrátili na statek, jenže ten jim tentokrát vzali komunisté.

Paní Slobodová do roku 1944 chodila na základní školu tam, kde zrovna učily její tety. První stupeň u ní trval do čtvrté třídy, protože Hitler pátou třídu zrušil, aby zkrátil školní docházku. Paní Slobodová se dostala na gymnázium v Berouně, ve zkouškách uspělo pouze pět dívek, chlapců čtyřicet. Měla na výběr mezi humanitní a technickou větví, nakonec zvolila tu humanitní, kde se vyučovala latina. Ve volném čase se věnovala pianu a zpěvu, také bruslila a lyžovala. Roku 1948 přišli komunisté. Její otec dostal 17. 11. 1951 na své narozeniny povolávací rozkaz k černým baronům. Byl tam do roku 1954 a nikdy nemluvil o tom, co tam zažil. Svou rodinu za tu dobu mohl navštívit pouze dvakrát, jednou na svatbu své dcery.

Roku 1952 byl pro paní Slobodovou nejhorší. Přišla maturita, a přestože měla na vysvědčení samé jedničky, nedostala vyznamenání, protože byla dcerou kulaka.

Nakonec začala pracovat jako sekretářka u lékaře díky tomu, že uměla latinsky. Poté následovala práce v Praze, kam odešla za svým manželem a stala se pokladní na univerzitě. V roce 1956 se jí narodila dcera. Poté si našla novou práci, stala se účetní na radnici v Králově Dvoře.

Díky svému druhému manželovi, se kterým se v roce 1965 vdala, měla možnost za komunismu hodně cestovat. Navštívila Polsko, Jugoslávii, Francii, Německo a SSSR.

Rok 1968 pro ni byl velký šok, zrovna se vrátila z návštěvy Francie. Musela být celou dobu opatrná na to, co říká. Změnu přinesla až sametová revoluce. Její rodině byl navrácen statek v Malých Žernosekách, jenže byl v tak bídém stavu, že ho museli obnovit.

Paní Slobodová je milovnicí divadla, četby a vážné hudby. Stále vede velmi aktivní život, je součástí klubu Zvonek, sdružení pro zdravotně postižené.

Její vzkaz novým generacím je: „važte si toho co máte, a buďte rádi za každou maličkost“.

